

Thiên Ý, Mây Bệnh Tật Đây Minh

Contents

Thiên Ý, Mây Bệnh Tật Đây Minh	1
1. Mở Đầu.	1
2. Ngày Đẹp Trời 1.	3
3. Ngày Đẹp Trời 2.	5
4. Ngày Nắng Nóng Như Cái Lò Luyện Kim Đan 1.	7
5. Ngày Cửa Xích Năm Về Trước.	9
6. Ngày Nắng Nóng Như Cái Lò Luyện Kim Đan 2.	9
7. Ngày Bảo Số 1 Giật Cấp 11 Sóng Biển Cao Từ 3 - 5m 1.	12
8. Ngày Gần Cuối.	14
9. Ngày Nửa.	18

Thiên Ý, Mây Bệnh Tật Đây Minh

Giới thiệu

Nó - được gọi là Băng, thông minh, xinh đẹp lạnh lùng như chính cái tên mẹ đặt cho. Lại còn là con

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-y-may-benh-tat-day-minh>

1. Mở Đầu.

Bây giờ đã là nửa đêm, nhưng đối với người làm cha làm mẹ, nửa đêm không có nghĩa là cái ngày mệt mỏi này đã hoàn toàn chấm dứt.

Chính giữa phòng khách, là cô con gái út của họ đang đứng sừng sững như cái cây xoài ngoài vườn. Bây giờ đã lên đại học rồi, nhưng cách suy nghĩ của cô hoàn toàn khác biệt với những bạn cùng tuổi. Hường logic của cô hoàn toàn đi lệch khỏi không gian trái đất, một khi đã mở miệng ra nói thì người đối diện không thể không gọi cô là... “cái con đầu tôm”...

Điều làm cha cô đau đầu là: có phải hồi cô 7 tuổi cha cô nhớ “làm rơi” con gái mình, nên lớn lên bây giờ mới thế?

Điều làm mẹ cô đau đầu là: phải chăng lúc mang thai con gái út của mình, bà ăn quá nhiều đồ nên chuyện mới ra nông nổi này?

Nhưng trên cả là chị gái cô đang cảm thấy tội lỗi đầy mình, đáng ra chị không nên mang internet đến với cuộc đời em gái mình, tất cả là do chị. Ôi, đáng ra chị không nên để nó đọc phải mấy quyển ngôn tình, đáng ra chị phải ngăn cản nó đến với z*ngme. Không, không! Chính xác phải là chị không nên được sinh ra để rồi làm hại đời em gái bé bỏng của mình như này.

- Cha! Tại sao giờ này cha còn không đi làm đi? Nửa đêm không phải thời gian tuyệt nhất dành afia ra ngoài sao? Đừng lo ẹ và chị, con sẽ bảo vệ họ...

- Thiên Ý à... Bố thật sự...

- Con tên là Băng! - Cô giấy này, mái tóc đen dài quá mông đung đưa làm người ta không thể không liên tưởng đến The Ring.

Đến giờ phút này thì người cha không thể chịu nổi được nữa. Nắm chặt giấy khám bệnh của con mình trong tay như muốn vò nát, ông đập bàn đứng dậy:

- Tao nói ày biết! Lý do vì sao tên mày là Thiên Ý! - Người cha ré lên - Bởi vì mày không giống cả bố cả mẹ mày, ngoại hình không đẹp, thông minh bằng 0! Thế mà mẹ mày vẫn sinh ra mày... Mày! Chính là ý trời! Chắc hẳn kiếp trước tao đã làm gì có lỗi với tổ tiên...

Người mẹ bầu chặt vào tay chồng, định lên tiếng an ủi:

- Mình à...

- Cô bỏ tôi ra! Dù xét nghiệm ADN tôi cũng không thể tin nổi.... Cô nói đi, có phải là do cô ngoại tình... Tôi không tin tôi không tin... Tại sao nó cứ bắt tôi phải làm mafia cô nói đi!!!

Người bố rít lên, người mẹ ôm mặt khóc, còn cô chị cả thì ngồi trong góc, miệng lầm bầm như sắp phát điên đến nơi: ” Tất cả là tại con, tất cả là tại con, con sẽ ra đầu thú...”

Chỉ mình nhân vật chính của chúng ta, Trần Thiên Ý, vẫn đứng đực tại đó, nhìn cảnh gia đình mỗi người một vẻ mặt mà tái mét. Từ lúc cô nói ra suy nghĩ của bản thân, không ngày nào là nhà cô không như thế này. Nhưng bản thân Thiên Ý hoàn toàn tin tưởng, mình chính là con gái của mafia! Bố không thể giấu cô được đâu, cô biết, cô biết hết! Nhưng mà Thiên Ý cũng không dám nói to, vì phản ứng của gia đình hơi bị khoa trương, nói nữa không khéo sẽ bị kéo vào bệnh viện tâm thần, mà cô không điên!

- Thiên Ý, ngày mai con dọn vào kí túc trường ngay. - Mẹ cô thở dài - Vali đồ của con kia, mẹ đã đóng sẵn từ chiều. Bố đã thông báo cho hiệu trưởng trường hợp của con. Ở trong phòng y tế trường sẽ có một bác sĩ tâm lý, cứ sau khi học xong thì con phải vào điều trị.

- Nhưng con...

Thiên Ý bối rối. Đến rồi! Chính là lúc gia đình đang gặp nguy hiểm, họ phải gửi con gái đến một nơi không ai biết để bảo toàn tính mạng cho nó. Rồi cha sẽ phải cầm súng lên chiến đấu với kẻ thù để bảo vệ sự bình yên của gia đình này... Đúng thế... cô sai rồi... Cha cô chỉ muốn làm một người bình thường, sống những ngày tháng yên bình với vợ con, quên đi quá khứ mafia kia. Thiên Ý trầm mặc, tại sao cô không hiểu cho cha hơn. Để không gây ra bất kì rắc rối nào nữa, cô sẽ nghe mẹ vào kí túc trường ở, giấu đi thân phận thực sự của bản thân, lo cho bản thân thật tốt để cha mẹ không phải lo lắng.

- Con hiểu rồi, ngày mai con sẽ chuyển vào kí túc trường.

Cả nhà trợn tròn mắt lên nhìn Thiên Ý. Chị cả còn tưởng hôm nay tỷ muội tương tàn, sống chết phải ép nó ra ngoài, còn chuẩn bị sẵn cả dây trói và thuốc gây mê động vật phòng trừ mọi trường hợp kia mà. Woww, mọi chuyện cứ như vậy thật là quá dễ dàng với con bé sống ảo này...

Thiên Ý nhẹ nhàng xoay người, cầm vali. Bác sĩ tâm lý ư... chắc chắn là người mình. Cha mẹ, họ đã chuẩn bị sẵn cả người bảo vệ cho cô.

Cha, mẹ, chị cả, ba người hãy bảo trọng, hôm nay con sẽ đi...

- Thiên Ý! Mày cầm cái vali đi đâu giờ này? 6 giờ sáng tao mới đưa mày đến trường!

2. Ngày Đẹp Trời 1.

Nói thật ra Trần Thiên Ý cũng chỉ là một con bé đơn giản. Sở thích cũng chỉ là lên mạng đọc sách. Thế giới sách thật kì diệu, nó mang tâm hồn con người ta đến một thế giới mới... Mà với trường hợp của Thiên Ý, sách mạng đã đưa tâm hồn và lý trí cô đi xa quá, chỉ còn thân xác này là vẫn kẹt lại ở trái đất...

Cứ nghĩ rằng kí túc xá trường phải xa hoa cực đại với kiến trúc Châu Âu cổ, hay là cực kì tối ỉu ám mà các truyện teen khác thường đề cập đến, kí túc xá trường có mặt tiền làm cô rất thất vọng.

Căn bản, nhìn nó như cái chung cư mini 3 tầng.

Nhưng Thiên Ý tự nhủ với lòng mình, một nơi như thế này mới hoàn toàn che giấu được thân thể của cô. Hắt hắt tóc, phủi váy, Thiên Ý tự cảm thấy khí chất của mình đang hút mọi ánh mắt người nhìn, mặc dù chả có ai. Bước từng bước tự tin tiến vào thang máy, cảm thấy thật hài lòng với phong thái chuyên nghiệp của bản thân.

Nói qua thì kí túc cũng khá rộng, màu chủ đạo là màu lông gà con. Tầng một có sảnh và phòng ăn. Tầng hai và tầng ba là các phòng riêng cho sinh viên. Mỗi tầng có 6 phòng tất cả. Thiên Ý ở tầng hai, phòng 206.

- Cậu là Trần Thiên Ý?

Một giọng nói thanh nhẹ vang lên sau lưng. Thiên Ý quay ra, đối diện mình là một cô gái rất nhỏ nhắn, nhưng nổi bật nhất là đôi mắt cười, trông cô ấy ngọt ngào vô cùng.

- Không, tớ là Băng. - Không cần nghĩ nhiều, cô trực tiếp trả lời.

- A... Xin lỗi cậu tớ nhầm - Cô gái cười bối rối - Nhưng tớ chưa thấy cậu ở đây bao giờ... Với cả hôm nay chị trưởng kí túc cũng chỉ thông báo có một bạn tên Trần Thiên Ý chuyển đến phòng 206, nên nhầm là cậu. À phải rồi, vậy để tớ thông báo lại với chị ấy là còn một người nữa!

Thiên Ý toát mồ hôi, thôi chết! Đáng ra cô nên che giấu bản thân chứ! Cứ nói ra là lộ hết, chết thật, sống trong yên bình quá lâu làm phản ứng của cô chậm đi thật nhiều. Không được, nếu như cô gái này đi thông báo với người khác thì công sức của cha mẹ cô đổ sông đổ bể hết!

- À không không, tớ là Trần Thiên Ý hahaha, vừa rồi chỉ là... ồ..đùa cậu thôi.. Vậy tên cậu là gì? - Thiên Ý cười xã giao, bắt tay với cô gái kia.

- Tên tớ là Vũ Như Quỳnh. Tớ cũng ở 206, cùng phòng với cậu. Sau giờ học tớ sẽ giới thiệu qua về kí túc xá cho cậu nhé, nhưng phải đến ngày mai mới giới thiệu cậu ọi người trong kí túc được, bởi mai là thứ 7 mà.

Thiên Ý gật gật đầu. Vừa mới vào kí túc đã kết bạn mới, mọi chuyện thật là dễ dàng và xuôi sẻ làm sao. À phải rồi, bên cạnh một tiểu thư nhà mafia, còn luôn có một cô bạn thân sát cánh vào sinh ra tử. Thiên Ý chợt thấy thông suốt, đây chính là định mệnh! Như Quỳnh! Chính là cô ấy! Rồi chúng ta sẽ cùng nhau chia sẻ khó khăn hoạn nạn, hạnh phúc lúc nào cũng có nhau! Ôi tình bạn!

Thiên Ý đánh giá cô bạn cùng phòng một lượt, quả thật rất nhỏ xinh đáng yêu. Nhưng, chắc chắn không thể nào xinh tuyệt trần bằng cô - Con gái út nhà mafia - Băng.

- Thiên Ý, cậu cứ đứng ngoài cửa nhìn gì thế? - Quỳnh gọi to.

Cô giật mình, phải cảnh giác mới đúng chứ... Lật đật kéo vali vào phòng, Thiên Ý bắt đầu cảm thấy kì lạ. Sao phòng này sơn màu trắng, nhưng cứ thấy có những vệt mờ màu đỏ phía sau lớp sơn trắng mỏng. Đò

đặc thì cũng bình thường, một cái giường tầng, hai bàn học để sát nhau, đối diện là tủ quần áo. Không lẽ... có mật thất? Cái này Thiên Ý sẽ tìm hiểu sau vậy, khi không có Như Quỳnh ở đây.

Cô cất tạm vali vào tủ, và đặt đồng sách vở lên bàn. Nhìn sang bàn học của Quỳnh mới cảm thấy cô ấy ngăn nắp làm sao, sách ra sách, vở ra vở, giữa bàn là cái laptop nhỏ xinh màu hồng nổi bật. Ô mà Quỳnh để laptop thật đấy, br*gger này, g*gle này, màn hình chính đang để một web gọi là t*umblr này... hashtag asian girl, blonde hair, uniform, fingering...

- Chết tiệt!!! - Quỳnh đang dọn đồ trong tủ quần áo đột nhiên rít lên, lảng ba vi bộ cái vèo ra bàn học rồi đóng sập một phát cái máy tính xuống. Tất cả quá trình chỉ diễn ra trong mấy giây. - Thiên Ý... nói... cậu chưa thấy gì đúng không?

Mặt Quỳnh tối sầm lại nhìn cô, Thiên Ý toát mồ hôi hột trước cảnh tượng vừa rồi, nhưng mà thái độ của Quỳnh làm cô sợ quá, nên nghĩ gì nói ra hết:

- Đồng hashtag đó có trong lịch sử duyệt web của... anh họ tớ... - Tiếng của cô nhỏ như muỗi kêu.

Quỳnh im lặng, sự im lặng kéo dài này như muốn giết chết Thiên Ý đến nơi. Cô có nói sai ở đâu không? Nhưng tất cả những thứ vừa nói đều là sự thật mà...

Quỳnh vòng ra sau Thiên Ý, cô đóng cửa đến ruỳnh một cái, tiện tay chốt cửa. Rồi tiến đến trước mặt Thiên Ý, nở nụ cười ngọt tận tim, túm cổ áo Thiên Ý gần từng chữ:

- Nếu mày dám búp xép với bất kì ai, đừng hòng sống yên ổn...

Thiên Ý toát mồ hôi, thôi rồi, con bé này thật ra là gián điệp được gài vào! Cô ta hoàn toàn không phải cô bạn thân định mệnh của mình. Bây giờ mọi hành động của Thiên Ý đều phải thật cẩn thận. Sống cùng với địch, chết lúc nào không biết! Nhưng Thiên Ý không sợ đâu, con gái mafia mà phải sợ cái loại con gái duyệt web bật nhiều tab và ghi nhiều hashtag như mấy em hotgirl tầm thường này ư?

- Vâng vâng em xin lỗi ạ... Em hứa sẽ mang bí mật này xuống tận mồ... - Cô vội vàng cúi đầu. Hừ! Thiên Ý chỉ bỏ qua cho cô ta lần này thôi đấy, đừng hòng có lần sau! Đúng là con bé không sợ chết, muốn bị ăn kẹo đồng vào đầu sao?

- Giờ mày đã biết bí mật của tao rồi, tức là lúc nào mày cũng phải trong tầm mắt tao, Thiên Ý. Chỉ cần tao nghe thấy mày nói chuyện này với một ai thôi thì mày sẽ bị đánh...

Nhìn cái cách cô ta dùng từ xem... Chắc chắn là kẻ địch đến từ tập đoàn đối thủ luôn! Cơ mà... tập đoàn đối thủ với gia đình mafia nhà Thiên Ý á? Thế thì...

Như Quỳnh hừ lạnh, khôn nạn thật, con bé mới chuyển đến kia nó biết bí mật của cô rồi: là chủ một cái blog chuyên về porn... Có lẽ cô nên đi tìm hiểu xem điểm yếu của nó là gì trước khi nó dám đe dọa lại mình... Huhu Như Quỳnh thật sự muốn chết... còn gì là thanh danh nữa... Thế giới của Như Quỳnh đã hoàn toàn sụp đổ, bắt đầu từ ngày hôm nay.

- À... Quỳnh này?

- Muốn gì??? - Quỳnh thét lên làm Thiên Ý có chút hoảng, nhưng cô không giật mình đâu, mafia chuyên nghiệp không cho phép bản thân giật mình.

- Cậu... có biết ai tên là Phong không? Phong mà... rất giàu có mà đẹp trai ấy?

- Phong rất giàu có mà lại còn đẹp trai á? Biết. Bố tao.

-... Ý tớ là cũng là sinh viên, học trường mình.

- Thật ra thì cũng có đứa như vậy. Mày muốn gặp nó? Làm gì? - Như Quỳnh cau mày.

Cậu ta ở đây! Nhân vật đối địch, bá đạo, lãnh khốc, đẹp trai, người sẽ yêu Băng hơn bất kì ai, Phong! Ở đây!

- Cậu không cần biết! Chỉ cần đưa tớ đến gặp cậu ta thôi!

3. Ngày Đẹp Trời 2.

Vũ Như Quỳnh, bản thân đã là cô sinh viên học rất giỏi. Nhưng ở đời ai mà chẳng có cái thú của riêng mình. Với Quỳnh, thú vui của cô chính là ngắm nhìn các bộ phận cơ thể người. Cơ thể con người chính là một kiệt tác của tạo hoá, Quỳnh nghĩ vậy. Chỉ có porn là hoàn toàn trần tục, hoàn toàn không che giấu. Mà đâu chỉ cơ thể, Quỳnh còn ưa thích những chuyển động của các diễn viên phim porn nữa, những đường cong, sự rắn chắc, sự mềm dẻo. Từng chuyển động của họ. Đến lúc nhận ra thì chính bản thân cô đã tự lập một blog chuyên về porn mất rồi.

- Tao bận lắm bây giờ tao có tiết vi mô nên phải đi đây. - Quỳnh cất laptop, tay vợ vội lấy cái cặp rồi phóng luôn ra ngoài cửa. - Đừng có táy máy gì đấy.

Thiên Ý ủ rũ, hôm nay cô không có tiết nên bây giờ chẳng biết làm gì cả. Quỳnh cũng không nói cho cô biết người tên Phong kia rốt cuộc là ở đâu. Thật ra thì Thiên Ý cũng biết trước là Quỳnh sẽ không nói đâu, cấp đâu không bao giờ để lộ thông tin của boss mình. Bây giờ mới có 8 giờ, quá sớm để người ta dậy khi không có tiết học và quá muộn nếu có tiết đầu. Thế nên toàn kí túc xá rất là im ắng.

Thiên Ý quyết định sẽ đi do thám quanh đây, phát huy toàn bộ năng lực của mafia!

Mang theo cây bút chì được gọt nhọn hoắt để phòng vệ, Thiên Ý nhẹ nhàng bước ra ngoài. Hành lang tầng hai khá rộng, mà tất cả các phòng đều đóng cửa. Tầng một cô đã nhìn qua, không có gì đáng lo ngại ngoại trừ mấy cái camera an ninh làm cản trở hoạt động của cô. Vậy là chỉ còn có tầng ba, bây giờ Thiên Ý sẽ tiến lên thám thính trên đó. Ở giữa lòng địch phải thật cẩn thận, dù cha mẹ cô có sắp xếp một người bảo vệ thì cô cũng chẳng thể hiểu tại sao họ lại để cô ở gần quân địch đến thế.

Rón rén từng bước lên tầng ba, nắm chặt cây bút chì trong tay, Thiên Ý sẽ giết chết đứa nào quân địch dám manh động! Mắt cô đảo dáo nhìn quanh, chẳng có bóng người nào, chỉ mỗi âm thanh của mấy bài nhạc EDM là đang vang lên cả hành lang. Nhìn chung thì kết cấu của tầng ba cũng chả khác tầng hai là mấy. Thiên Ý nhìn sang trái, phòng 306 phía trên phòng của cô, là nơi mà tiếng nhạc EDM phát ra. Căn phòng đó cửa mở hé.

Cô nhẹ tay hé cửa ra một chút nữa. Đập vào mắt là hình ảnh một cậu thanh niên miệng đang ngậm một điều thuốc, mắt nhìn xa xăm. Căn phòng tối đen chỉ lơ mờ một chút ánh nắng chiếu qua rèm cửa. Thiên Ý đột nhiên đứng hình, đôi mắt của cậu ta... Màu đỏ!

- ...Phong? - Thiên Ý mở cửa, chàng trai trong phòng nghe thấy tên mình liền từ từ quay đầu ra - Cậu chính là...

- Quỳnh à hình như phòng cậu có một bạn mới đến hả? - Cô bạn bàn trên vui vẻ quay xuống hỏi.

- Ừ bạn ấy dễ thương lắm - Quỳnh cười cười, trong lòng cảm thấy muốn vặt cổ con bé mới đến ngay bây giờ. Nhưng mà để kiểm soát nó khỏi đi lung tung nói linh tinh, cô phải gỡ ra concept bạn thân đi đâu cũng có nhau, ngay từ bây giờ.

Đúng lúc đó thì thầy giám thị bước vào, nói với cả lớp rằng tiết vi mô hôm nay được nghỉ. Quỳnh cảm thấy mệt mỏi, mắt công đi đến trường giờ lại phải vác xác về giữa trời nắng. Lết mãi cuối cùng cũng lên được đến tầng hai, về phòng mình thì lại chẳng thấy con bé kia đâu nữa.

“Chắc nó đi học” Quỳnh nghĩ, mặc dù cũng hơi lo lắng nó sẽ bép xép với mấy đứa cùng lớp gì đó... Nhỡ đứa nó bép xép lại là đứa học cùng một môn nào đấy với Quỳnh thì sao? Bỏ mẹ! Không được! Phải ngăn nó lại!

RẦM!!

Tiếng động mạnh làm cắt ngang suy nghĩ của Quỳnh, theo phản xạ cô ngước đầu nhìn lên trần nhà. Thằng Phong phòng 306 làm cái mẹ gì vậy? Ngã à? Trộm vào? Thằng đó chẳng bao giờ chịu khoá cửa phòng, cho chết.

- Nhưng hình như là con bé mới đến tên Thiên Ý định tìm nó đúng không?

Quỳnh giật mình, lại phải chạy vội lên tầng ba đi tìm cái đứa tóc dài loằng ngoằng của nợ kia.

- Mắt của cậu đỏ quá - Thiên Ý nói, giọng cô run run - Phòng cậu tối đen, kéo rèm để không cho ánh nắng vào...

Lúc cô xông vào, đã bị bạn thanh niên này tiến tới đẩy ngã xuống đất, lại còn cộc cả đầu vào bàn nên gây ra tiếng động mạnh. Lúc này đây cô vẫn ngồi dưới đất, còn cậu ta cứ chậm chậm mà tiến lại gần, miệng vẫn ngâm điếu thuốc.

- Tôi...tôi biết cậu là ai...

- Nói đi. - Cậu ta chậm rãi. - Nói to vào. Nói đi?

- Vam...Vampire...

Quỳnh đứng chết trân ở ngoài cửa nhìn cảnh tượng vừa rồi. Cô vừa thấy cái gì vậy... cô vừa xem phải đoạn đối thoại nổi da gà gì vậy? Tiến vào trong phòng đẩy Phong ra xa, rồi kéo luôn Thiên Ý ra ngoài cửa, Quỳnh nắm chặt vai cô lắc lắc:

- Mà điên à? Mà dây vào cái thằng này làm gì??

Thiên Ý vẫn chưa hoàn hồn, cô lảo lảo nhìn Quỳnh:

- Cậu ta... là vampire... - Hoá ra con trai quý báu của ngài chủ tịch tập đoàn tài chính giàu có kia, không phải là người bình thường, mà còn là vampire. Ôi câu chuyện cuộc đời Thiên Ý rồi sẽ ra sao đây?

Vừa dứt lời, Thiên Ý bị cô đấm một phát vào đầu, vì Quỳnh không thể chấp nhận nổi câu trả lời không thực này. Xoay đầu của Thiên Ý nhìn thẳng vào cái thằng con trai tên Phong miệng đang nhả khói kia, cô gào to:

- Mà nhìn cho kĩ đi! Đm nó đang hút cần!

Thiên Ý cảm thấy vô cùng sốc, hình tượng Phong bá đạo của cô đổ sụp theo từng câu nói của Quỳnh. Cô nhìn trân trân vào cậu thanh niên tóc đen, mà hiện nay đang ngáo ngơ hết cả ra nhìn cái quạt trần bằng đôi mắt bị chất kích thích làm cho đỏ ngầu. Không rõ là cậu đang nhìn thấy quạt trần, hay đang nhìn thấy một thế giới khác...

- May ày là nó vẫn đang ngáo ngơ. - Quỳnh đóng cửa phòng 306. Mấy cái thằng hút cần mà nó bay quá xong ai mà biết chúng nó sẽ làm cái gì. Thằng này nhà giàu quá, chả biết tiêu cái gì đành đổ hết vào cổ mỹ cho gọi là có tiêu tiền. Đợt trước nó phê quá cứ tưởng lon coca là bom, chạy ra ngoài đường thấy cảnh sát liền liên tục ném coca vào người mấy anh ấy, miệng còn luôn mồm "Fire in the hole!!"

Thiên Ý không thể tin nổi. Cậu ta là Phong, nhưng có thể không phải Phong nhân vật chính mà cô đang tìm. Chắc hẳn là như thế rồi, cô không tin là nam chính đời cô lại bê tha đến vậy.

- Ô cơ mà cái thằng như thế vẫn có người yêu đấy nhé, chắc do giàu quá.

Thiên Ý nhàm chán đáp lại, cô cũng không thèm quan tâm đến Phong hàng giả này nữa.

- Người yêu?

- Ừ, có con người yêu xinh lắm - Quỳnh cười cười, nghĩ đến lại thấy cô gái này xinh vô cùng. - Tên là Băng, hoa khôi của khoa tài chính đấy.

Thiên Ý trợn hết cả mắt. Đứa nào? Đứa nào dám giả danh cô??? Băng? Băng xinh đẹp vô cùng người yêu Phong? Cô mới là Băng!!

>Trên đời này làm gì có hát cho đại dương xanh hay là bản tình ca em với anh...

>Tác giả vừa bị từ chối tình cảm Bằng Ý dùng hồng có người yêu...

4. Ngày Nắng Nóng Như Cái Lò Luyện Kim Đan 1.

” Phong á? Tớ chỉ biết tên nó là Phong thôi. À nghe bảo nhà nó có cái biệt thự ven hồ... Cần sa á? Ừ thằng này lúc nào cũng trong trạng thái bay cần mà... Người yêu nó xinh volo luôn, thề! ” Một thanh niên giấu tên chia sẻ.

Ở đây ba ngày liền, Thiên Ý mới phát hiện ra là gia đình chưa gọi hỏi thăm cô một cuộc nào. Nhưng cái ý nghĩ đấy vừa xuất hiện thì đột nhiên điện thoại rung bần bật. Cô nhìn màn hình, là tin nhắn từ bố.

[Bố bảo mày ngày nào học xong cũng phải xuống gặp bác sĩ tâm lý cơ mà? Cậu ấy vừa nhắn tin thông báo là mày chưa xuống lần nào đâu đấy, liệu hồn.]

Thiên Ý thở dài, đúng là vệ sĩ của gia đình thuê, cái gì cũng thông báo lại cho bố cô. Muốn sống thoải mái tự do một chút cũng không được. Chẳng nghĩ gì nhiều, cô liền bấm gửi tin nhắn lại cho bố:

[Bố bảo học xong mới xuống gặp bác sĩ cơ mà?]

[Thế sao mày chưa gặp? Ba ngày rồi?]

[Vì ba ngày nay con có phải đi học đâu?]

Bố của Thiên Ý, sau khi đọc xong dòng tin nhắn của cô con gái út quý hoá ông chỉ muốn ném quách cái điện thoại đi mà trực tiếp đến tận nơi đánh nó. Thiên Ý chép miệng, kể ra trốn học cũng lâu quá rồi, mà tiện bây giờ có tiết tiếng anh thì có lẽ nên đi học điểm danh cho đầy đủ. Cách giấu thân phận tốt nhất là trở thành một sinh viên bình thường.

Thiên Ý mở cửa phòng, ở ngoài nóng kinh khủng khiếp. Từng đợt gió Lào thổi qua người làm Thiên Ý chỉ muốn ở yên trong phòng. Nhưng trong phòng lại có Như Quỳnh - cái đứa con gái không có tí nét na lại còn khôn nạn hôm nọ dám đâm cô một phát vào đầu đến hôm nay vẫn sưng ấy - đang ngồi nhõn nhõ lướt web.

- Quỳnh ơi... - Thiên Ý nhỏ nhẹ.

- Muốn cái gì? Mà mày đi đâu đấy?

- Tớ... học tiếng anh... - Nói thật ấy mà, là Thiên Ý dèch sợ bố con thằng nào đâu. Kể cả là bố Phong con Quỳnh luôn. Cơ mà hôm nọ bị đâm một phát vào đầu, nên giờ cô có chút rên Quỳnh. Người thì nhỏ mà ghê gớm...

Quỳnh nhàm chán mở lịch học. Ồ, cô cũng có tiết tiếng anh này. Hỏi Thiên Ý thì mới phát hiện ra bấy lâu nay vẫn học cùng môn mà không biết luôn? Quỳnh nghĩ chắc mấy cái thể loại tầm thường như con này chắc còn lâu cô mới thèm quan tâm đến. Nhưng để kiểm soát cái mồm tép nhảy này, Quỳnh ra lệnh có ngồi học cũng phải ngồi cạnh cô, đi vệ sinh cũng không được phép đi một mình.

Thiên Ý cảm thấy vô lý kinh khủng, thế quái nào mà bản thân lại bị quân địch dọa dẫm cả bắt ép như thế? Ít nhất cô cũng phải được tự do đi đại!

- Thấy cái bạn tóc nâu đang đứng đọc tiếng anh không? - Quỳnh nói nhỏ - Bằng đấy.

Thiên Ý đang chú tâm học đột ngột quay phắt ra soi. Phan Ngọc Bằng, lớp trưởng môn tiếng anh, hoa khôi khoa tài chính, nhìn thôi đã thấy có aura của người nổi tiếng. Dáng người cao ráo ba vòng chuẩn xác,

khuôn mặt v-line đúng kiểu hot girl điển hình. Ôi riêng đôi chân của cô ấy thôi đã dài hơn mét. Thiên Ý tức tối lắm, đang ngồi học mà cô tự nhiên duỗi thẳng chân ra, đập một phát vào lườn của Quỳnh.

- Mẹ mày! - Quỳnh kêu, con điên này lại định làm cái gì nữa thế?

- Quỳnh, cậu đo xem chân tớ dài bao nhiêu?

Mặc dù chả hiểu động cơ của Thiên Ý là gì, nhưng mà nó phiền phức quá mức. Quỳnh nhăn nhó dùng tay mình đo đo cho xong. Đầu đấy, được bốn gang tay. Thiên Ý cười cười:

- Bốn gang tay! Thế là dài bao nhiêu?

- Chưa đến một mét.

- Sao ngắn thế? - Thiên Ý khó hiểu.

- Mày hỏi bố mẹ mày ấy.

- Cả bố cả mẹ tớ chân đều dài cả...

- Ủ, đấy là lý do tên mày là Thiên Ý đấy.

Quỳnh quay sang nhìn bạn Băng lớp trưởng đang đọc tiếng anh. Trời ơi cô ấy thật hoàn hảo làm sao! Cảm thấy cái tên Ngọc Băng thật hợp với người như thế, chắc cha mẹ của Băng cũng tuyệt đẹp lắm. Trời ơi! Hãy nhìn dáng người ấy đi! Mỗi bước đi của cô ấy như giết chết từng trái tim. Quỳnh vừa then tị vừa hâm mộ, tại sao đơn giản chỉ là bước đi mà cũng đẹp như thế? Thế lúc lên giường còn cuốn hút thế nào nữa?

Oh my god!! It's a walking sex crime!!! - Quỳnh thét lên trong lòng.

Thiên Ý - cô gái 19 tuổi sống trong thế giới ảo - lần đầu tiên đứng giữa ngã rẽ của cuộc đời. Rốt cuộc là cô nên im lặng giấu thân phận một cách hoàn hảo, hay là đứng lên đòi lại công bằng cho chính mình, rằng cô mới là Băng thật sự, Băng hoàn hảo nhất! Nhưng đứng lên đồng nghĩa với việc sẽ rơi vào bẫy của địch, các người đừng hòng lừa Thiên Ý!

Nhưng cứ dễ yên như vậy thì không ổn chút nào. Nếu đột nhiên Phong của cuộc đời cô thật sự xuất hiện - tất nhiên là không phải thanh niên chuyên cần kia - lại nhằm Băng giả mạo này với cô thì sao? Sẽ rất nhiều máu chó diễn ra đây. Mà Thiên Ý không thể chấp nhận cho chuyện này xảy ra, nên cô đập bàn đứng dậy, giữa tiết học. Cô phải cho cả thế giới này biết, cô là Băng! Và cái đứa Ngọc Băng giả tạo cùng thằng người yêu chuyên cần kia, cả hai đứa đều phải trả giá. Trả giá vì đã dám mạo danh cô và người yêu 'tương lai' của cô.

- Phan Ngọc Băng! - Thiên Ý hét lên - Người là cái đồ mạo danh!

Ngọc Băng quay ra, khuôn mặt hiện lên nét khó hiểu. Như Quỳnh ngược lên, con điên này lại định ồn ào cái gì nữa?

- Ta mới là Băng! Rốt cuộc người mạo danh ta để thực hiện mục đích gì?

- Ừm? Cậu là Thiên Ý?

- Không! Là Băng!

Cô giáo bộ môn bị giật mình trước hành động đập bàn của em sinh viên tên Trần Thiên Ý. Ôn ào trong lớp là không tôn trọng giáo viên, nên cô giáo quyết định đứng dậy, ôn tồn:

- Em Trần Thiên Ý, cô đề nghị em ngồi xuống bình tĩnh, có gì hết giờ học nói sau.

- Bình tĩnh? Làm sao mà bình tĩnh được khi có người mạo danh em đang ở đây! Băng giả kia ta yêu cầu người khai rõ ra tại sao dám mạo danh ta?? - Thiên Ý giãy nảy như con cá nóc bị vớt lên bờ. - Đừng tưởng im lặng mà xong chuyện!

Ngọc Băng thật sự chẳng hiểu gì cả. Mạo danh? Cô mạo danh ai? Trần Thiên Ý ư? Mà vì không thể nào lý giải được những gì Thiên Ý nói nên Ngọc Băng chỉ im lặng, im lặng để tư duy xem chuyện gì đang xảy ra. Trong khi đó, cả lớp bắt đầu ồn ào bàn tán:

” Ôi trời... Thiên Ý bị làm sao vậy... ”

” Nghe bảo nó mới chuyển sang kí túc trường, phòng 206 ấy! ”

” 206 á? Hồi trước có một vụ án một nữ sinh trường mình bị giết ở đây đây, bị đâm áu me bắn toé lên tường. Sau mọi người phải sơn đè lên vết máu để giấu, cơ mà không thể nào giấu hết được! ”

” Đâu tao nghe nữ sinh đây bị cửa cổ đến chết, máu phun ra như suối! ”

” Không phải là do chặt tay chặt chân nên mới máu me be bét sao... ”

” Mà chị nữ sinh đó nghe đồn tên Băng.. ”

” Đem ma nhập! Ma nhập! Cứu cháu với! Ai cứu cháu với! Bạn cháu bị ma nhập!! ”

Sau khi kết luận Trần Thiên Ý bị quỷ nhập, Ngọc Băng hét ầm lên, mọi người cũng hòa theo gào hét như chưa từng được hét, cả cái hội trường náo loạn, người chạy kẻ ngã, dẫm đạp lên nhau, tranh nhau chạy ra ngoài cửa, tạo thành một cảnh tượng hết sức kinh khủng. Quỳnh toát mồ hôi nhìn Thiên Ý, không lẽ... nó bị ma nhập thật??

Vậy giờ Quỳnh phải làm sao? Cách chữa bệnh ma nhập như thế nào? Cô có chơi game, trong game người ta cứ dẫm bùm bụp vào đầu mấy đứa ma nhập là ma bị bắn ra ngoài luôn. Mà tình thế gấp gáp, không cần biết đúng hay không, Quỳnh bắt đầu xắn tay áo. Hôm nay dù sống chết Vũ Như Quỳnh cũng sẽ trục xuất linh hồn tên Băng dữ dằn đó ra khỏi đầu của Trần Thiên Ý!

Vì Quỳnh sợ ma lắm. Quỳnh sẽ không ngủ được nếu đứa cùng phòng bị ma nhập, hic.

5. Ngày Của Xích Năm Về Trước.

Trần Thiên Ý, lúc 7 tuổi vẫn là một cô bé ngoan. Sở thích là chơi xích đu. Lâu lâu lại đòi bố làm máy bay, tung cô nhóc lên trời.

Không may, lần tung thứ 154, bố cô nhóc ‘đỡ trượt’. Thiên Ý trực tiếp đỡ đất bằng đầu, máu chảy lênh láng.

—

Vũ Như Quỳnh 7 tuổi, cảm thấy mình vừa làm một việc trọng đại nhất trên đời, đó là lôi được cậu bạn đang bị 5 thằng khác vây đánh ra ngoài.

—

Phan Ngọc Băng 7 tuổi, nuôi một chú thỏ. Cưng chiều nó hết mực, suốt ngày cho ăn cho uống nên con thỏ nó béo ị. Đến chạy nhảy cũng khó khăn, nên nó chỉ ngồi yên một chỗ ăn rồi ỉa cho hết ngày.

Nhưng Băng vẫn yêu quý nó lắm, lông nó rất trắng rất mềm, giống cục bông lớn.

Bố Băng bảo, béo quá đem giết làm thịt.

Con thỏ hưởng dương 3 tháng.

—

Phong 7 tuổi, vừa mới phát hiện ra dĩ mũi có vị mặn.

6. Ngày Nắng Nóng Như Cái Lò Luyện Kim Đan 2.

Ngọc Băng là kiểu người ai cũng ngưỡng mộ. Toàn năng, chỉ tiếc là mắt nhìn giai có vấn đề. Nhưng nói thế nào thì nói, nhà Phong cũng giàu.

Thiên Ý đứng chết trân ở giữa hội trường to đùng. Tất cả mọi người đều hét tên cô mà chạy, trời ơi cô đã bị lộ thân phận thật sự rồi đúng không? Mọi thứ diễn ra nhanh quá, Thiên Ý chẳng biết tiếp theo nên làm gì. Cô có nên gọi điện cho bố để hỏi biện pháp giải quyết vấn đề này không? Có lẽ là không, mafia giỏi phải tự biết giải quyết vấn đề của mình.

Bỗng nhiên, từ phía sau lưng Thiên Ý hiện lên một cái bóng đen, đang lao đến với tốc độ chóng mặt.

Bốp!

Âm thanh vang vọng cả cái hội trường, ra đòn một cách chuẩn xác, tỉ lệ trúng giữa đầu Thiên Ý là 100%. Thiên Ý hét lên, cú vừa rồi cô như bị trời giáng vào đầu vậy.

- Á Á Á!! Sao lại đâm tở!!!!

Quỳnh vẫn chưa hết hoảng loạn, trong mắt cô bây giờ chỉ có một sinh vật bị ma ám cần phải được giải trừ tên là Trần Thiên Ý. Hãy nhìn cô ta hét đi, trời ơi Quỳnh chắc chắn đây chính là tiếng gầm của địa ngục. Tuy nhiên cô không rõ là con ma kia đã bị trục xuất ra khỏi người của Ý chưa, thế nên Quỳnh càng lúc càng hoảng loạn hơn, nước mắt nước mũi tèm lem, gờ tay đầm bùm bụp thêm mấy phát nữa vào đầu nó.

- Nói! - Quỳnh rít lên, tay cô đau khủng khiếp. Mẹ kiếp đầu con này sao mà cứng thế - Mà tên là gì?

- Là Băng!!! - Thiên Ý trả lời theo phản xạ, đầu cô choáng váng hết cả lên. Cái này chính là bị đâm cho ngu người.

Ôi không, con ma dữ đó vẫn ở đây. Mặc dù cô đã đâm nó mấy phát liên tiếp, nhưng không đủ mạnh để con ma bắn ra ngoài. Quỳnh sợ quá, Quỳnh khóc mất. Chị Băng ơi xin chị hãy siêu thoát, hãy để Thiên Ý yên, hãy để em ngủ ngon... Nhưng chính khi con người ta bị đẩy vào bước đường cùng lại càng trở nên mạnh mẽ hơn, tư duy nhanh hơn, phản xạ tốt hơn. Quỳnh nghĩ ngay đến trận đấu MMA mà cô vừa xem hôm qua, cô quyết định sẽ đặt cược vào cú chốt này.

Quỳnh lui lại một chút, vừa lúc Thiên Ý ôm đầu đứng dậy. Cô lấy đà chạy lại cực nhanh từ phía đối diện với Thiên Ý, khi tiến vào càng lúc càng gần với mục tiêu, Quỳnh dùng hai tay khoá cổ Thiên Ý lại, rồi nhảy bật lên kéo ngược đầu cô ta xuống. Ngay giây phút này, tiếng của hai lão bình luận viên giải MMA như thét lên trong đầu Quỳnh.

“Watch out! Watch out! Watch out!”

RẦMM!!!

Thiên Ý lần thứ hai trong đời đỡ đất bằng đầu, mà cú vừa rồi của Quỳnh khiến cô tiếp đất cực mạnh. Thiên Ý chỉ kịp nghĩ, nếu mà thân phận Băng bị bại lộ, chắc chắn cô sẽ chết chết dưới tay của Như Quỳnh. Trước khi ngất đi, Thiên Ý vẫn mang máng nghe được tiếng nói hoảng loạn của Quỳnh và hình ảnh một cái bóng đen đang gờ nắm đầm lên:

- Tao hỏi lần cuối tên mày là gì??? Nếu mày nói là Băng thì tao... tao... đâm

- Trần...Thiên...Ý...

Sau đó trước mắt cô là một màu đen xì, Thiên Ý chính thức bất tỉnh nhân sự. Như Quỳnh 19 tuổi cảm thấy mình vừa làm một chuyện đáng kinh ngạc và dừng cảm nhận trên đời: Trừ tà.

Trong phòng y tế trường có một ông bác sĩ làm thay cho cô y tá cũ. Cô ấy sắp sinh nên xin phép nghỉ để. Hiệu trưởng lại thấy phụ huynh của một em họ Trần nào đó muốn gửi một bác sĩ tâm lý ở đây, thôi thì thuận cả đôi đường, mời vào làm việc luôn. Nói là ông bác sĩ tâm lý cho oai chứ thực chất cũng chỉ tầm 29,30. Mấy em nữ sinh toàn giả vờ ốm vào phòng y tế ngắm anh bác sĩ mới đến. Sau thì hiệu trưởng cấm mấy trò giả vờ bị bệnh, bảo anh ta phải nghiêm khắc vào.

Nhưng đến tận hôm nay anh mới gặp được bệnh nhân chính của mình, Trần Thiên Ý, trong tình trạng đầu chảy máu mắt nhắm nghiền.

- Con bé bị sao thế... - Anh bác sĩ đỡ Thiên Ý nằm xuống giường, bây giờ mới để ý thấy cô bạn vác Thiên Ý như cái bị gạo đến đây mặt mũi cũng trắng bệch.

- Nó...nó... bị ma nhập... - Hàng lông mày của Quỳnh nhíu lại, đưa mắt nhìn anh bác sĩ - Nó cứ nói mình tên Bằng... nên em.. nên em có... làm lễ trục xuất linh hồn đó ra ngoài...

Bác sĩ tâm lý toát mồ hôi lạnh, rốt cuộc mấy đứa chúng nó chơi trò giải trừ ma ám như thế nào để một đứa máu me be bét thế này? Lớn rồi... còn chơi ngu vậy sao... Hoặc cũng có thể là do Thiên Ý tự làm tự chịu, nghe bố con bé nói qua tình trạng của nó, anh thấy...nặng lắm.

- Nhưng đừng lo ạ! Linh hồn đó bị trục xuất rồi, hơn nữa nó - Quỳnh chỉ thẳng vào đứa đang nằm chết lâm sàng trên giường bệnh - Chưa gây cổ! May ghê.

Anh bác sĩ ngán ngẩm nhìn Quỳnh. Bấm điện thoại gọi cấp cứu sau khi sơ cứu cho con bé xong, anh trấn an Quỳnh. Nói rằng Thiên Ý chỉ là có chút kì lạ thôi, nó không bị ma nhập đâu, và anh là bác sĩ tâm lý riêng của Thiên Ý nên có gì anh sẽ chịu trách nhiệm hết. Nhìn chung là không phải lo lắng.

Quỳnh thở phào, may quá có người đứng ra làm lá chắn ình. Thích nhỉ, nó lại còn có một anh bác sĩ riêng đẹp trai thế này. Ô mà bác sĩ tâm lý riêng ư? Con Thiên Ý rốt cuộc là bị làm sao mà bố mẹ phải thuê một bác sĩ riêng? Lại còn là về tâm lý? Quỳnh khó hiểu, nhưng cũng đánh hơi thấy mùi bí mật. Ăn miếng trả miếng, Quỳnh sẽ tìm cho ra bí mật của Thiên Ý để bịt mồm nó lại, sống một cách thanh thản. Nhìn quanh, phòng y tế cũng chẳng có gì khác trước, chỉ là thêm một vài bức tranh, bằng thạch sĩ tâm lý học, với mấy cái dụng cụ y tế kì lạ...

- Anh ơi Thiên Ý có chút kì lạ là sao?

- Haha bí mật khách hàng em à. - Bởi vì bố Thiên Ý không cho nói mà.

Sau khi xe cấp cứu đến đưa luôn bạn nữ sinh họ Trần xấu số đi, Quỳnh liền giữ tay anh bác sĩ lại, cười cười:

- Để em kể cho anh nghe cái này, hàng xóm của em chuyên làm bằng giả, bắt kẻ bằng gì, từ bằng lái xe cho đến bằng đại học... hay... bằng tốt nghiệp thạc sĩ tâm lý học....

Anh bác sĩ giật mình... con bé này phát hiện ra rồi...?

- Ủ haha... - Anh ta cố tình lảng tránh.

- Bố em cũng có bằng thạc sĩ tâm lý học, và em biết hàng thật với giả khác nhau như thế nào. - Quỳnh vẫn cười tươi, tiến lại gần anh bác sĩ mang tiếng tâm lý nhưng cái gì cũng hiện hết lên mặt. - Thế nào, em là bạn thân của Ý, cho em biết chút về bệnh của nó cũng tốt mà?

Anh bác sĩ cảm thấy sống lưng mình lạnh toát, cuộc đời và sự nghiệp của anh đang bị đe dọa dữ dội bởi nụ cười của Như Quỳnh. Thôi thì nói tí không chết ai, có gì anh liền kể tăng tăng hết ra cho cô nghe.

Sau đó 5 phút, phòng y tế phát ra tiếng kêu đầy ngạc nhiên của Quỳnh:

- Bị nghiện truyện tàu khựa nên tưởng mình là nhân vật chính á? - Lần đầu tiên Quỳnh mới tận mắt chứng kiến trên đời có đứa như thế này thật. Tưởng bị ma ám, hoá ra chỉ là đứa đọc nhiều truyện tàu nên hư cấu à? Á Á Trần Thiên Ý, giờ thì mày chết với chị. - Thôi cảm ơn anh Lý, em đi đây.

- Tên tôi không phải là Lý...

- Tôi đếch cần biết!!! - Quỳnh gào lên, đóng cửa phòng y tế cái ruỳnh, đúng lúc đấy loa phát thanh trường kêu lên.

[Tôi xin thông báo em Vũ Như Quỳnh, sinh viên khoa Việt Nam học, khoá 76, mã sinh viên a76xxx lên phòng hiệu trưởng... Tôi xin nhắc lại... em Vũ Như Quỳnh...]

- Đm! - Quỳnh rủa.

—

Thiên Ý sau khi tỉnh lại thì cũng đã tầm chiều tối rồi, mở mắt thấy băng y tế cuốn đầy đầu. Mẹ cô vừa mới đi ra ngoài mua cháo còn chị cả thì cứ ư ử rên rĩ lắm bầm cái gì về tội lỗi, lại còn ngồi thu lu ở góc

phòng bệnh, nhìn sợ quá nên Thiên Ý đi ra ngoài luôn. Đi mãi ra đến vườn thì đầu lại đau, cô đành ngồi xõm xuống ôm đầu.

Khổ cái, bệnh viện lại thiếu quần áo bệnh nhân, nên ném cho cô bộ váy bà đẻ màu trắng sọc xanh nhạt, lại thêm quả đầu the ring tóc dài đến hông, chiều tối ngồi xõm giữa vườn làm ai cũng hoảng hốt, tưởng hồn ai hiện về.

- Cậu không sao chứ? - Thiên Ý giật mình, đột nhiên có giọng một cậu con trai vang lên.

Ngẩng đầu lên là một bạn nam, trông cũng trạc tuổi Thiên Ý, tóc mái ngắn trên lông mày làm cậu ấy trông sáng sủa hơn hẳn mấy thằng trong trường cô. Thấy Thiên Ý không có ý định đứng dậy mà cứ ngước mắt lên nhìn cũng có cảm giác kì kì, nên cậu ngồi xõm xuống cùng với Thiên Ý luôn.

- Cậu bị đau à? - Cậu ta trông có vẻ thoáng chút lo lắng.

- Lúc này thôi - Thiên Ý cười, cô cảm thấy ngày hôm nay đã tiêu tán hết sức lực của cô. Từ cãi nhau với con ranh giả mạo Ngọc Băng đến đánh nhau với Quỳnh kẻ địch.

Cậu trai thấy Thiên Ý cười nên cũng cười theo, đôi mắt díp lại thành hai đường cong mảnh, trông chẳng khác gì hai cái sợi chỉ. Nhưng nhìn lại dễ thương theo một cách nào đó.

- Cậu bị tai nạn à? - Thiên Ý nghe thấy cậu ta hỏi, liền lắc đầu - Bị bạn bắt nạt? Đánh nhau? Con gái đánh nhau đến mức đầu quần băng như thế này ư?

Thiên Ý tạm thời đau đầu không xử lý được từng đấy câu hỏi một lúc, nên cũng chỉ trả lời là “Cũng kiểu kiểu đấy...” Vừa mới dứt lời thì đột nhiên có một tiếng kêu rõ to từ phía sau:

- Cái địch!! Tao cứ tưởng có âm hồn không tán đang ngồi đây chứ! Tim rớt xừ nó ra ngoài rồi!

Thiên Ý quay đầu lại nơi mà âm thanh kia phát ra, lại là một cậu con trai khác, chỉ là cái mặt nhìn rất quen mà mất cậu ta...

- Phong cần 306??? Cậu làm cái gì ở đây thế? - Thiên Ý cảm thấy số cô hôm nay đen kinh khủng, nhìn thấy mặt cái thằng bị cần tha hoá này đã thấy đen rồi.

- Này cô cắt ngay cái đồng tóc đấy đi nhé! - Phong bực bội - Nhìn cứ như cái đồng tóc di động ấy sợ vãi dái!

- Cậu biết Phong ở phòng 306? Vậy là chúng ta cùng trường rồi? - Mất sợi chỉ lại cười - Cậu đừng lo, cứ tìm đến bạn tên Vũ Như Quỳnh khoa Việt Nam học, cô ấy hồi nhỏ cũng từng cứu mình khỏi bắt nạt.

Mất sợi chỉ vừa nói, vừa vẫy tay chào tạm biệt cô vì bị thằng Phong cần lôi đi xềnh xệch.

Thiên Ý dẫn mặt, cậu ta không biết nhân vật mà cậu ta vừa nhắc đến chính là kẻ làm cô ra nông nổi này sao?

>Tác giả sẽ lặn một thời gian hihihi

7. Ngày Bão Số 1 Giật Cáp 11 Sóng Biển Cao Từ 3 - 5m 1.

Anh Lý, hay còn gọi là bác sĩ tâm lý, vốn nghề chính của anh là bác sĩ thú y.

—

Ngày Thiên Ý được ra viện, cũng là ngày Như Quỳnh hết bị đình chỉ học. Quỳnh ức chế lắm, cô chỉ muốn tốt cho bạn cùng phòng mình thôi mà tại sao trường lại đình chỉ cô, mà đình chỉ những 5 ngày.

Nói thế chứ Quỳnh lắm bầm từ nãy đến giờ sao không đình chỉ lâu hơn xú. Mấy ngày ở nhà cô cảm thấy rất vui vẻ và thư giãn, phần vì không phải học, phần vì không phải đội nắng đến trường, phần vì Thiên Ý ma nhập không ở đây. Cuộc đời này, chưa bao giờ đẹp đến thế.

Thiên Ý về đúng lúc trời giông bão, gió tạt mạnh đến mức cái cây xoài của trường cứ lắc lắc như sắp bị bật gốc, gió cứ cách 5 phút thổi một trận lớn, 3 phút thổi một trận bé. Đến khi mà Thiên Ý phát hiện ra váy bị gió tốc che cho gần hết mặt thì cô mới biết là mình vẫn đang mặc váy bà đẻ của bệnh viện.

- Thiên Ý, nói tao nghe tên mày là gì coi? - Quỳnh vừa thấy Thiên Ý, tay vợ vội lấy cái gậy bóng chày, mặt đầy cảnh giác.

- Trần Thiên Ý! Trần Thiên Ý được chưa... - Thiên Ý vội vàng trả lời, cứ nhìn thấy Quỳnh là đầu cô tự động đau mà không cần phải chạm vào.

- Tao có gặp qua ông bác sĩ tâm lý của mày Ý ạ.

Quỳnh nói như lơ đãng, Thiên Ý bắt giác cảm thấy lạnh hết cả sống lưng. Không lẽ... anh bác sĩ tâm lý, à không, người bảo vệ của mình đã bị Quỳnh sờ gáy? Rốt cuộc người mà Quỳnh phục tùng phải là thể loại bá vương gì, mà một kẻ quá mạnh như Quỳnh lại phải theo hầu?

Hay ngay từ đầu vốn Quỳnh không đi theo bất kì ai, chính bản thân tự tạo ra một bang phái riêng, đi đến đâu giết đến đó, ngửi mùi máu không tanh hay là ho phát là có thằng chết?

Hoặc là, Phong siêu cấp trong truyền thuyết...

...Vốn là Quỳnh?

Thiên Ý sợ hãi đưa mắt nhìn ra bóng lưng Quỳnh, ngay giờ phút này hoàn toàn không hiểu trong đầu cô ta đang nghĩ cái gì. Mà không, vốn là trước nay Thiên Ý vẫn không hiểu Quỳnh đang toan tính cái gì. Bị chính ý nghĩ kì lạ trong đầu dọa cho sợ chết, cô không thể tưởng tượng nổi một ngày đẹp trời nào đó Quỳnh đột nhiên xé áo và gào lên “Thật ra bố mày là Phong!” thì khủng khiếp đến mức độ nào.

Quỳnh quay lại nhìn Thiên Ý thấy mặt con bé tái mét. Haha, cô biết ngay đấy chính là điểm yếu của nó. Quỳnh mỉm cười nhìn Thiên Ý, vừa hay cái cửa sổ bên ngoài mưa to sấm kêu đùng một cái làm mặt của Quỳnh ngày càng kinh dị hơn. Cô run rẩy nhìn mặt Quỳnh, bắt giác lùi lại ra sau:

- Cậu... cậu muốn gì...

- Tao đã biết bí mật của mày... - Quỳnh tiến lại gần - Mày luôn nghĩ bản thân mình là Băng!!!

Tiếng sấm như âm thanh background chấm dứt chuỗi chiến công giấu mình của Thiên Ý. Cô bàng hoàng, cô sững sốt, tên bảo vệ đó đã bán đứng cô - chủ nhân mình! Thiên Ý vợ vội lấy cái bút bi bên cạnh làm vũ khí, cố gắng nén giọng để không run:

- Nếu như đã biết ta là Băng, thì ngươi phải chết!

Nhìn bộ dạng mặc váy bà đẻ, tay cầm bút bi mà như cầm dao của Thiên Ý chọc cho Quỳnh cười gần chết. Thiên Ý thấy Quỳnh cười sảng sặc thì càng sốc hơn, cô ta dám khinh cô: công chúa thế giới ngằm trong truyền thuyết ư?

- Thôi đi Ý, mày chỉ là lậm truyện tàu khựa mà thôi.

- Không phải! Sao các người không ai hiểu! Ta vốn tên là Băng!!! - Thiên Ý hét lên, tay cầm bút bi đâm phập một cái vào bắp tay Quỳnh. Cô đâm mạnh, cái bút cắm vào tay Quỳnh xong nó yên vị trên đấy luôn, không rơi. Quỳnh nhìn xuống tay mình máu bắt đầu chảy ở chỗ cái bút, phát đỏ lên được!

- Mày!!!! - Quỳnh thét, Thiên Ý sợ quá mở cửa chạy vội ra ngoài. Như Quỳnh đuổi theo tay cầm cái ghế, mà cây bút vẫn lủng lẳng cắm trên bắp tay, máu chảy thành giọt nhìn rất đáng sợ.

Thiên Ý chạy hết tốc lực lên hành lang, cứ nghĩ bản thân mình thiệt dẻo dai đó, sẽ không ai đuổi kịp. Nhưng vừa quay đầu ra phía sau đã thấy cái mặt Quỳnh chinh ỉnh ngay đó. Cô hét lên thảm thiết, chạy hết tốc lực xuống tầng một, vòng ra vườn phía sau trốn mặc dù mưa xối xả.

Quỳnh định chạy ra vườn nhưng mưa quá chẳng nhìn thấy gì, lại thấy có sét đánh phía xa xa, sợ cầm ghế gỗ đập nhau sét đánh chết thì bỏ mẹ, mà nhớ không nhầm vừa thấy con Ý chạy ra ngoài này, đã thế bà khoá cửa vườn.

Trong lúc đó thì Thiên Ý cảm thấy hã hê lắm, rằng Quỳnh sẽ không thể nào tìm thấy cô trong thời tiết khắc nghiệt như này, jajaja, quả thật cô quá thông minh rồi.

Nhưng ngồi 10 phút chỉ thấy tiếng mưa.

Ngồi 30 phút bắt đầu thấy éch nhảy.

Ngồi 1 tiếng Thiên Ý mới bắt đầu cảm thấy lạ, Quỳnh đâu?

Cô chắc chắn rằng cô ta sẽ tìm cách giết cô cho bằng được, bây giờ mà vào trong nhà chắc chắn chỉ là cái bẫy. Quỳnh sẽ không bao giờ buông tha cô. Thiên Ý sẽ ngồi đây, mãi mãi ngồi đây! Không để quân địch dụ dỗ rơi vào bẫy đâu, kể cả mưa xối xả, hay là sét đánh. Cơ mà mưa quá, để cô ngồi gần cây một chút...

RUỖNH!!!

Nhưng mùi hương mà làm Thiên Ý tỉnh lại chính là cái mùi thường xuyên phát ra ở phòng 306. Vâng, mùi cần.

- Cậu có sao không? Tổ thấy cậu suýt bị sét đánh đấy, trời mưa ở ngoài vườn làm cái gì thế? - Đôi mắt sợi chỉ trông có vẻ quen quen, người này bắt đầu lấy khăn lau mặt cho Thiên Ý. - Tổ chẳng biết cậu ở phòng nào mà đưa về nên tạm đưa cậu lên đây vậy. Cậu ốm rồi đấy.

Thiên Ý cố gắng ngồi dậy, thấy người nóng ran. Chắc do dầm mưa quá lâu. Cô nhìn quanh, đây đúng là phòng của Phong cần rồi, cái thang đang trợn ngược mắt lên mà hít cỏ kia không phải nó thì là ai? Thiên Ý cảm thấy vừa không muốn ở đây, lại chẳng muốn về phòng. Đúng lúc đấy thì mắt sợi chỉ mang một cái chậu đồng ra, bên trong toàn cỏ khô.

- May cho cậu đấy nhé! - Mắt sợi chỉ cười híp lại - Hôm nay có phạt-ty cỏ Ấn đấy!

Thiên Ý không hiểu cỏ Ấn là gì, ngồi hóng. Phong cần vội vàng cầm cái bật lửa đốt đốt cái đồng cỏ trong chậu đồng. Một loáng là khói bắt đầu bốc ra, mịt mù cả phòng.

Thiên Ý chớp chớp mắt, thấy toàn cá có chân chạy quanh phòng. Ô kìa phía kia có phải đó là ngựa một sừng trong truyền thuyết hay không? Cô thấy quanh đây đều có cầu vòng, hoa nở đầy tường, không gian tiên lãng hoà quyện cùng tiếng cười như chuông kêu của Phong cần làm Thiên Ý cảm thấy kì ảo làm sao... Ôi, cảm giác thư thái này làm cô thấy lâng lâng.

Bỗng nhiên cửa bị đập tung, có bóng ai như Quỳnh hét lên:

- Con Ý đâu??? Khụ...khụ... chúng mày đốt cái gì mà lắm khói thế...

Thiên Ý thấy Quỳnh đang tiến vào, liền cầm tay Quỳnh kéo xuống ngồi cạnh mình. Trời ơi! Quỳnh ơi! bạn tốt của tôi! Chúng ta hãy cùng nhau ngồi đây, quanh chiếc chậu đồng này, xoá mờ khoảng cách, cùng ngửi mùi cỏ cháy.

8. Ngày Gần Cuối.

>Tranh vẽ Quỳnh của beastkhaner đó nha các bạn ;___; dễ thương quá mức đó nha ;;;____;;

>Tui thích lắm huhu ;___;

Mắt sợi chỉ là một thằng nhóc tính tình rất kì lạ. Cậu ta là bạn cùng phòng với Phong, cũng có tin đồn là em họ Phong. Cái cậu này có trêu đùa mắng chửi đến mức nào cũng kệ, nhưng mà cứ thử nói xấu bạn nữ tên Vũ Như Quỳnh xem, cậu ta sẽ hoá điên như có ai chọc tiết vậy.

Nhưng bảo cậu ta coi Quỳnh là bạn thân hay chị em thì không phải, mà bảo thích Quỳnh thì cũng không hẳn. Nói theo cách khác, cậu này giống như người theo đạo, đạo thờ Vũ Như Quỳnh.

Sau khi cùng nhau hít lấy hít để mùi cỏ cháy, không rõ đứa mất dạy nào đóng cửa nên khói mù mịt cả phòng, bốn anh chị sinh viên gương mẫu của trường bắt đầu có dấu hiệu co giật nhẹ, hơi sùi bọt mép, mắt trợn ngược.

Hiệu trưởng lại đau đầu phái các bảo vệ phá cửa lôi mấy thanh niên ưu tú gương mẫu chuyên cần ra ngoài, đưa vào viện.

Phong ức chế lắm, cậu đã cố mua cỏ Ấn nhưng cũng vẫn là hàng đều nên cả bọn lẫn ra cùng sốc thuốc. Người thì nằm im trên giường bệnh mà mồm Phong cứ ngoác ra đòi đào mả cả nhà thằng bán cần Ấn cho cậu. Mắt sợi chỉ thì buồn cười lắm, cậu ta nói rằng đây là lần đầu bị sốc thuốc luôn.

Ở phòng bệnh khác, Như Quỳnh cứ chốc lại ho, chốc lại nôn. Cô thèm cô mà bắt được đứa nào giữ rịt cô trong cái phòng đầy khói đầy thì cô chém chết, phê thì chả được bao nhiêu, giờ thì người cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

Thiên Ý dần hết cả mặt ra. Cô là Băng của thế giới ngầm, tại sao cô lại có thể bị sốc thuốc nhỉ, đáng ra cơ thể cô phải kháng hết mọi loại độc chứ, mấy thứ thuốc phiện cũng không làm hại được cô mới phải...

- Tại sao ta lại bị sốc thuốc... - Thiên Ý cảm thấy bản thân yếu đuối đến khó hiểu.

- Tại vì mày hít cho lắm vào - Quỳnh ngán ngẩm nhìn con bé cùng phòng. - Người bình thường ai hít cái đồng đấy vào mà vẫn đi lại như không hả mày?

Thiên Ý bàng hoàng nhìn Quỳnh, cô gào lên:

- Ta không phải người bình thường! Ta là Băng! Con gái mafia!!!

Quỳnh cũng hoảng hốt khi nhìn thấy biểu hiện của Thiên Ý, cô ngoác mồm ra kêu y tá:

- Chị y tá!!! Con bạn em nó vẫn phê thuốc!!!

- Tao không có phê thuốc! - Thiên Ý ức chế - Ta là Băng, mà Băng thì không bao giờ có chuyện bị mấy thứ vớ vẩn như cần cỏ làm hại đến mức vào viện cả. Ta chỉ vào viện nếu như địch thủ chơi xấu đánh ta làm ta bị thương nặng thôi!!!!

Quỳnh giờ mới nhớ ra, con này đọc nhiều loại truyện cho teen, truyện của Tàu nên giờ mới thành cái thứ ảo tưởng như thế này đây. Thế mới thấy bọn Trung Quốc thâm độc thật, có thể biến một người bình thường biến thành thể loại cứ nghĩ mình là công chúa đầu gấu thể này... Lòng yêu nước của Quỳnh đột nhiên trôi dạt bồng bồng, là con dân nước Việt cô không thể nhìn đứa cùng phòng thân tàn ma dại chỉ vì mấy cái truyện của bọn Tàu được! Cô sẽ nhẹ nhàng khuyên bảo, tuyên truyền đưa con bé trở về hiện thực!

- Thiên Ý à, Băng chỉ có trong truyện thôi. Mày là Trần Thiên Ý, là người bình thường mà. - Quỳnh cười, thảo nào hôm nọ nó cứ nhất quyết Ngọc Băng idol của đời cô là giả mạo.

- Không! Ta không phải là người bình thường, ta là Băng ưu tú vô song! Bố mẹ ta là mafia, ta là con gái mafia! Là công chúa của pama!! Người yêu ta là Phong, anh ấy là con trai tập đoàn đối thủ, anh ấy sẽ yêu ta...

Thiên Ý bắt đầu thao thao bất tuyệt, Quỳnh câu nghe được câu không. Không ổn, con bé này bị hư cấu nặng lắm rồi. Thế mà bố nó vẫn cho nó đi học, lại còn vô tâm thuê bác sĩ tâm lý rơm. Ông ta không thấy nguy hiểm sao? Không khéo có ngày nó vác dao chém người mà cứ tưởng mình đang chiến đấu với Voldemort cứu thế giới thì thật là vãi xoài. Mà Phong? Phong cần 306 á? Mẹ thằng này đã sa đoạ lại còn cặp bồ à... Dám để Ngọc Băng chịu khổ sao, chó thể!

- Thiên Ý - Quỳnh thở dài - Tại sao mày lại nghĩ mày là Băng?

- Tại sao ta không phải là Băng? Băng hoàn hảo không phải ta cũng hoàn hảo như vậy sao...? - Thiên Ý khó hiểu - Tại sao ai cũng không hiểu ta? Cả bố mẹ và mọi người, người nữa Quỳnh!! Người chần chẫn là kẻ địch của ta, người định tẩy não ta chứ gì! Có đâu mà dễ thế!!

Thiên Ý hét lên, rồi lao vụt ra ngoài, đập cả mặt vào cửa. Quỳnh cũng định đuổi theo để đánh con đầu tôm quá đà này, nhưng mà đầu cô quay quay quá nên đành kệ, ngủ trước đã.

Thiên Ý chạy ra vườn bệnh viện, bản thân cảm thấy thật sự không thể hiểu nổi thế giới này. Tại sao mọi người luôn nói là cô sai mà không tự hỏi bản thân xem bọn họ có sai hay không? Tại sao cô không thể là Băng con gái mafia?

- Vậy cậu có bao giờ nghĩ bản thân sai không? - Mất sợi chỉ phải phỉ phỉ ghé đá, ấn Thiên Ý ngồi xuống, rồi ngồi cạnh cô. - Cậu đang suy nghĩ hay đang tự thuật thế?

Thiên Ý ngơ ra, cô sai ở đâu?

- Không ai công nhận tớ là Băng con gái mafia cả... - Thiên Ý cúi gầm mặt. Cả cô và mất sợi chỉ im lặng hồi lâu, mãi sau cô mới tiếp tục lên tiếng - Cậu có biết Tiểu Băng công chúa thế giới ngầm không?

Mất sợi chỉ lắc đầu. Thiên Ý nói tiếp:

- Tớ đây! Hồi trước tớ có đọc một quyển truyện viết về Băng, cô con gái của một tay mafia khét tiếng trong giới mafia. Cô ấy rất thông minh xinh đẹp mạnh mẽ, tóc dài, lại còn giỏi võ. Một ngày nọ ngủ dậy, tớ cũng thấy tóc mình rất dài, mặt cũng xinh đẹp, lại còn có thể dùng đầu đập gạch. Vậy không phải là giống Băng sao? Không phải tớ chính là Băng sao? Tớ khác cô ấy chỗ nào?

Mất sợi chỉ im lặng hồi lâu, cậu nhìn lên bầu trời xanh, vì hôm qua vừa mưa xong nên hôm nay trời rất mát, gió nhẹ nhẹ làm tâm trí người ta rất thoải mái... À quên, cậu đang ngồi nghe Thiên Ý tâm sự cơ mà! Mất sợi chỉ lúi từ trong túi ra một cái gói nhỏ, lúi húi cúi người làm gì đấy mà Thiên Ý chẳng thể thấy nổi. Rồi mất sợi chỉ đột ngột quay ra, nhét cái thứ cậu vừa lúi húi quẩn vào miệng Thiên Ý.

Hoá ra là ông ngồi quần cần.

Mất sợi chỉ bật lửa. Thiên Ý nhìn hàng loạt động tác chả liên quan đến câu chuyện mà cô vừa mất công tâm sự, cảm thấy có lẽ cậu này cũng chẳng quan tâm lắm. Nhưng cái cảm giác bay bay mà cần mang lại làm Thiên Ý thấy bản thân quên hết chuyện buồn.

- Băng hoàn hảo nhỉ? - Mất sợi chỉ lên tiếng.

- Cám ơn đã khen tớ... - Thiên Ý ngại ngần trả lời.

- Băng hoàn hảo như thế, cô ấy có bao giờ hút cần không? Băng trong truyện cậu đọc ấy?

Thiên Ý lắc đầu, nhả cần đang ngậm trên miệng ra:

- Không, cô ấy ghét tất cả các thứ chất kích thích.

- Cậu có thấy cần đáng ghét không? Cảm giác phê cần hay chứ hả? Phong hút cần vì cậu ấy nghiện cảm giác ấy, tớ hút cần cùng cậu ấy vì thấy thứ này cũng thú vị.

- Tớ không những hút cần mà còn sốc cần nữa...

Thiên Ý nhìn mất sợi chỉ. Bản thân cô cảm thấy việc hôm qua tham gia chương trình “Bay cùng cỏ Ấn” cũng không tệ. Không những thế Thiên Ý còn khá thích cảm giác lúc mà cô đang ‘lên’, hay mấy cái ảo giác mà cô nhìn thấy. Nhưng Băng thì sẽ không thế, cô ấy không bị những thứ tầm thường cám dỗ...

- Vì đây là hiện thực Thiên Ý ạ, kể cả là Băng hoàn hảo, ở hiện thực cũng sẽ mắc lỗi lầm nào đó, vì vậy cô ấy chỉ có thể sống trong truyện thôi - Mất sợi chỉ kêu lên - Nếu cậu tiếp tục là Băng, cậu sẽ không thể nào biết được cần tuyệt vời thế nào!!! Thế giới mafia suốt ngày tính toán giết người thì có gì vui chứ, cậu không thích cảm giác yên bình tiên lãng nhìn làn khói bay hay sao?

- Tớ vẫn không hiểu... - Thiên Ý lắc đầu.
- Bản thân cậu là người biết rõ câu trả lời nhất mà Ý!

—

Mấy ngày nay Thiên Ý chẳng nói chẳng rằng gì, Quỳnh cảm thấy rất kì lạ. Nó vẫn lên lớp bình thường, vẫn học hành bình thường, nhưng bình thường kiểu thật kì lạ, con đầu tôm hôm trước đâu rồi?

Quỳnh nhìn sang quyển nhật kí mà hằng ngày Thiên Ý hay viết, nó cũng mấy ngày không đụng vào rồi. Mặc dù bình thường nó với cô rất náo loạn, nhưng cứ im lặng thế này làm Quỳnh cũng cảm thấy thật khó ở.

- Mày rốt cuộc làm sao đây? Chán quá thì đi đọc truyện đi. - Quỳnh kêu lên về phía Thiên Ý đang ngồi đần ra ở bàn học.
- Tớ thấy bản thân không xứng đáng làm Băng... cũng không giống Băng... Gia đình tớ, chẳng phải là mafia... Phong của đời tớ cũng không xuất hiện...
- Phong nào? Phong cần 306 hay Phong bố tao?
- Không phải cả hai!!! - Thiên Ý chán nản - Nói chuyện với cậu thì thà tớ nói với Phong cần còn hơn...

Thiên Ý quay mặt vào trong, cô phụng phịu từ hôm nói chuyện với sợi chỉ đến giờ, thế mà lại chẳng biết nên đi ăn vạ ai. Vốn bản thân biết rõ mình là Trần Thiên Ý, nhưng cô không cam tâm làm một người bình thường như vậy, cô muốn trở thành Băng thật sự. Thiên Ý nhìn ra cửa sổ, nhìn trời xanh nhưng lại thấy chán nản.

- Thích được làm nó quá thì tham gia viết kịch rồi đóng kịch ấy, tao thấy mày có năng khiếu diễn vô cùng tận! - Quỳnh kêu - Mà đâu có ai cấm mày là Băng, người ta chỉ giầy nẩy lên vì mày cứ áp đặt người khác nghĩ giống mày đấy chứ!
- Biết rồi!!

Thiên Ý bị chọc trúng tim đen, bực tức vô cùng!

- Làm Thiên Ý có gì không tốt? - Quỳnh hỏi, rồi mở cửa ra ngoài - Con Băng mafia, nhặt nhèo chán chết!

—

Thiên Ý nghĩ, thật ra làm người bình thường cũng đâu có gì không tốt, đi học đại học, gặp Quỳnh, Phong cần, Sợi Chỉ, Băng lớp trưởng, còn thử cần hay hoạt động câu lạc bộ kịch cũng rất vui. Nhưng trong tận tâm cô vẫn búng bình coi mình là Băng, công chúa thế giới mafia. Nhưng ít ra thì cô cũng tự hiểu bản thân mình rồi cuộc là ai.

Sau đó thì để thỏa mãn ước vọng Băng nữ hoàng bóng tối, cô quyết định đăng tải một tập truyện dài đến 74 chương, nội dung máu cún văng từ cái giới thiệu đến kết truyện, đặt tên là “Tiểu Băng Công Chúa Thế Giới Bóng Tối”, đăng tải hàng tuần trên z*ngme, thu hút hơn 5 triệu lượt đọc. Thiên Ý đột nhiên trở thành tác giả xuất sắc trong mục truyện ‘hành động - tình cảm’, có bao nhiêu em fan teen cứng và hung hãn, chưa kể có khá nhiều người cover truyện của cô. Mới đây Thiên Ý vừa được người ta ngỏ lời xuất bản thành sách. Đương nhiên, Quỳnh cấm tiệt, mấy cái rác phẩm này chỉ tổ làm hỏng não con trẻ. Cô không thể để thế hệ tiếp theo thành thế hệ đầu tôm được!

- Vậy là Quỳnh không cho cậu xuất bản sách hả? - Mất sợi chỉ cười lớn, nữ thần chỉ cần cười một cái thì kể cả là Băng đầu gấu cũng phải quỳ lạy thôi.
- Không nghe lời thì Quỳnh sẽ đâm tớ - Thiên Ý bĩu môi, tay lăm lăm quần cần. Hôm nay là cổ Lào, vừa rẻ vừa khoẻ.

Mất chỉ ai ngờ lại là trưởng câu lạc bộ kịch cô đang tham gia. Cô thì thành cây bút triển vọng của z*ngme, Như Quỳnh vẫn thế, chỉ là từ chủ blogporn giờ lên thành chủ webporn. Walking sex crime Phan Ngọc Băng giờ đang làm thêm là người mẫu ảnh tạp chí. Phong cần vừa bị bắt tuần trước vì tội tàng trữ ma túy.

—

Ở một trường cấp ba nào đấy tại Hà Nội:

- Thuận Thiên!!! Không học em còn định đi đâu?

Một cô bé tóc suôn dài, tay cầm quyển “Tiểu Băng Công Chúa Thế Giới Bóng Tối” mà chính tay cô tự in, quay lại kêu lên:

- Em tên là Băng, thưa cô!!!

The End.

“Thiên Ý, mày bệnh tật đầy mình”

26.6.2015

9. Ngày Nữa.

1.

Thật sự thì sau khi Thiên Ý quay trở về thế giới thật thì cô vẫn chưa thể một sớm một chiều mà bỏ thói quen tự nhận mình là Băng. Điều đấy làm Quỳnh cảm thấy rất ức chế, lâu lâu nó lại bắt Quỳnh ngồi yên để nó kể cho câu chuyện về con nữ chính tên là Băng, kèm luôn câu khẩu hiệu “Băng là tao đó!”, nó sẵn sàng ngồi 3 ngày 3 đêm để kể về em Băng và anh Phong với quả chuyện tình đầy mùi máu người xen lẫn máu chó này.

- Xong rồi mày biết sao không Quỳnh? Phong liền yêu Băng ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng dù Băng rất thông minh nhưng trong tình yêu vẫn rất ngốc, cô không hề nhận ra tình cảm của bản thân là gì...

Quỳnh ngừng tay đang viết bài giải, ngẩng mặt lên nhìn Thiên Ý:

- Sao chuyện của con Băng nó nhạt nhẽo thế mày?

- Nhạt nhẽo là thế nào??? Câu chuyện lãng mạn như thế, càng hận càng yêu mày không biết à? - Thiên Ý giãy đành đạch - Rất nhiều độc giả thích câu chuyện này đấy nhé!!!

Quỳnh cầm quyển vở đánh cái bốp vào đầu Thiên Ý:

- Thiên Ý, mày tập trung ôn tập cho tao cái, muốn thi lại à?

- Mày không gọi tao là Băng được hả Quỳnhhhh??? Tao tên là Băng! Băng mới là tao! Làm ơn tôn trọng tên tao tí đi!

Quỳnh không nói nhiều, trực tiếp tọng cả cái hộp bút vào mồm Thiên Ý.

> Cái này, Thiên Ý vốn lúc nào cũng là học sinh ngoan nên cũng hiếm khi chửi bậy, xưng hô thường cũng hay dùng cậu-tớ, nhưng thấy Quỳnh cứ xưng mày-tao suốt nên cũng bắt chước nói theo.

>Tác giả không nghĩ hai đứa này là bạn thân, nhưng Quỳnh cũng chả có chơi thân với bất kì một ai nên...

2.

Phong cần gấp Mất sợi chỉ lần đầu là từ hồi tiểu học. Ấn tượng đầu tiên của Phong về cậu này vốn cũng không có gì nhiều, chỉ là Mất sợi chỉ khá ít nói và không chơi với ai cả. Sau khi học cùng nhau 1 học kì thì Phong còn phát hiện ra cậu ta không những ít nói ít bạn lại còn hậu đậu nữa. Chạy có một chút thôi mà 2 chân cũng xoắn vào nhau ngã cả ra rồi, hơi chút là vấp chân vào ghế, còn hay đập đầu vào cửa/cột/cây/biển báo/bàn...

Vì nhìn mãi cũng khó chịu nên Phong quyết định làm bạn cùng cậu ta.

Đến tận bây giờ Phong vẫn nghĩ rằng nếu không có bản thân cậu ở bên Mất sợi chỉ thì cậu ta sẽ chẳng biết chăm sóc bản thân thật tốt đâu.

Y như rằng, một hôm Phong ốm nghỉ học thì Mất sọt chỉ bị 5 thằng trong lớp lôi ra đánh, lý do: không rõ. Nhưng cũng may có đứa cùng lớp tên là Quỳnh đã cứu cậu ta. Sau đó tự nhiên Mất sọt chỉ cực kì sùng bái Quỳnh, đến tận khi lớn dùng vẫn sùng bái.

Phong cảm thấy rất khó chịu, cậu bảo vệ Mất sọt chỉ bao nhiêu lần mà sao cậu ta không sùng bái Phong như vậy?

Dù thế nào thì Phong và Sọt chỉ vẫn là bạn thân của nhau, học cùng nhau từ tiểu học cho đến hết cấp ba. Trong lưu bút của lớp vẫn có dòng Phong viết cho Sọt chỉ: “Chắc cơ hội học cùng mày chẳng còn nữa, từ giờ mày phải tự lo cho bản thân mày thôi. Mày còn trẻ con lắm, trưởng thành đi, đừng để tao phải lo lắng.”

Nhưng mà cuối cùng hai thằng lại cùng trường đại học. Mất sọt chỉ nói rằng chắc là có thể lực siêu nhiên nào đó điều khiển...

>Hai đứa này là bạn rất thân, cái gì cũng nói cho nhau nghe, Phong luôn nghĩ rằng mình là anh của Sọt chỉ nên phải chăm sóc Sọt chỉ thật tốt. Nhưng sự thật thì ngược lại =))))))

3.

Mất sọt chỉ thích bám lấy Quỳnh như con cún bám theo chủ vậy. Trong đầu của Sọt chỉ, Quỳnh là nữ siêu nhân, là nữ hoàng, là nữ thần. Người ta được quyền nói xấu cậu chứ đừng hòng ai nói xấu nữ thần của cậu.

Quỳnh thật sự coi Mất sọt chỉ là con cún nhỏ phiền phức.

Phong cần và Quỳnh thật sự không ưa nhau. Mất sọt chỉ luôn cảm thấy bản thân mình là đứa con rơi vào tình cảnh bố mẹ cãi nhau ly hôn, mà bố mẹ ở đây là Phong cần và Quỳnh.

>Sọt chỉ làm rất nhiều kế hoạch để Phong và Quỳnh quý nhau, yêu nhau thì càng tốt. Cậu không thể chịu được khi một bên bạn thân một bên nữ thần ghét nhau.

>Kế hoạch đổ bể, Phong cần yêu Ngọc Băng.

>Quỳnh rất hâm mộ Ngọc Băng, sau khi nghe tin Phong Băng đến với nhau, cô càng ghét Phong cần hơn.

>Tác giả cảm thấy rất khổ thân cho Sọt chỉ. Không những bị kẹt vào thế bạn thân của mình ghét nhau, lại còn không được đặt ột cái tên tử tế. =(

4.

- Như Quỳnh, cậu đã nộp bài tập chưa? - Ngọc Băng cười.

- Tổ nộp rồi, mà Băng hôm nay cũng xinh thế! - Quỳnh cười lại, trời ơi!!! Ngọc Băng nhớ tên cô!! Người nổi tiếng nhớ tên cô! Thánh nữ nhớ tên cô! Hôm nay là ngày đặc biệt!!! Để đánh dấu ngày này về nhà cô sẽ post 20 cái ảnh porn!!!!

>Ngọc Băng đối với Quỳnh cũng giống kiểu bạn cùng lớp, thật sự Ngọc Băng không nghĩ nhiều gì về Quỳnh, chỉ ấn tượng cô gái này nhỏ nhắn đáng yêu, giọng nói cũng rất ngọt, hơn nữa các anh khoá trên rất hay hỏi thăm cô về Quỳnh.

>Quỳnh đã ghi danh vào Ngọc Băng FC.

>Cái này giống hâm mộ đơn phương ghê... =))))

5.

Trời mưa, Quỳnh phải phóng xe về nhanh, mà đường đông nên Quỳnh đành phải phóng vèo vào cái vũng nước, thế là nước bắn toé loe vào một cô bé học cấp 3 đang đi trên vỉa hè gần đó. Cô bé cầm ô đi học nên nước bắn ướt người. Quỳnh thấy vậy vội vàng dừng xe quay ra hỏi:

- Ôi chị xin lỗi!!! Em có sao không?

Cô bé mặt không biểu cảm, chỉ mở miệng nói một câu:

- Đi ngu vãi con mụ già này.

Quỳnh không đáp trả, trực tiếp vặn ga thật mạnh phóng tiếp vào vũng nước, nước rẽ đôi cứ như con sóng thần ập đến cô bé kia.

Cô bé ướt cả người, Quỳnh nghịch ngu nên bị ngã xe.

>Couple QuỳnhVy là không thể nào đi =))))))

6.

Phong cần luôn mua cần từ một tay buôn có uy tín, nhưng vì lão ta đã bị bắt vào tù nên Phong không còn nơi nào uy tín hơn để mua. Dạo gần đây cậu toàn bị mua phải hàng trộn, hàng giả mà giá thì rõ đắt. Phong cần thật sự bức mình lắm, cậu liền gọi điện cho người nhà tay buôn hỏi xem liệu trong nhà còn trữ cần tốt không.

- Cha tôi vẫn trồng một cây cần sa, nói là anh chắc chắn sẽ gọi điện đến để lấy nó - Phía đầu dây bên kia là giọng một cô gái.

Sau đó thì Phong cần gặp con gái tay buôn cần, Phan Ngọc Băng, hai bạn yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Câu chuyện tình rất nhạt nhẽo.

>Tuy nhiên thiên hạ đồn thổi yêu nhau vì cần và yêu nhau vì tiền. =))))))

7.

Bố mẹ Thiên Ý cảm thấy rất vui vẻ, con gái mình dạo này không còn dở hơi như trước nữa. Hai vị trả lương rất hậu hĩnh cho anh bác sĩ tâm lý.

Chị của Thiên Ý cũng cảm thấy thật nhẹ nhõm, nhưng một ngày chị phát hiện ra con em mình đang viết một tiểu thuyết teen, tên “Tiểu Băng Công Chúa Thế Giới Bóng Tối”. Chị thấy thế giới như sụp đổ, em chị đã trở nên bình thường nhưng nó đang gián tiếp kéo các em tuổi teen khác bị bệnh giống mình sao...

Nếu có cô bé nào bị bệnh ảo tưởng giống như em chị thì tất cả là lỗi tại chị... Là do chị cho Thiên Ý bé bỏng tiếp xúc với internet từ quá sớm, đáng ra chị không nên để nó đọc phải mấy quyển ngôn tình, đáng ra chị phải ngăn cản nó đến với z*ngme... Không...tất cả là do chị...

>Không lâu sau, chị của Thiên Ý phải đối mặt với nguy cơ bị hói ;___;

>Anh Lý quay trở lại làm bác sĩ thú y sau khi nhận lương cao ngất từ tay bố mẹ Thiên Ý.

8.

- Thiên! Làm bài tập chưa?

- Phương ạ, tao thật sự nghĩ rằng tao vốn sinh ra là Tiểu Băng vô địch thiên hạ...

- Cái gì thế... Mà lại đọc cái gì thế...

- “Tiểu Băng Công Chúa Thế Giới Bóng Tối”, đây chắc chắn là câu chuyện viết về đời tao! Tao sẽ không đi học nữa! Tao sẽ về nhà tập dùng súng!

Sau khi nghe cuộc hội thoại trên, Quỳnh và chị Thiên Ý cảm thấy vô cùng hoảng.

> Thuận Thiên là một sự cố của bố mẹ, tác giả nghĩ thế... =)))

> Thôi tác giả end phiên ngoại nhé =))

> Thật sự cảm ơn Gờ và các bạn đã đọc hết từng này cái chap truyện nhầm mà tác giả chém ra, comment và vote cho nó lên #1 nhé <>

> Tôi đi đào hố mới đây, có thể lại là hài bựa, hoặc kinh dị... ;___;

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-y-may-benh-tat-day-minh>